

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 485. Felicis Pap. Annus 3. Zenonis Imp. 12. Odoacr.
Reg. 10.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

ad disputationem cum aduersarij sustinendam parum valebat. Cum igitur accipiti fluctuacione fluctuaret, neque certum haberet quid ageret, non videlicet Constantinopolim proficisci deberet, nec de nocte in somno astitit illi quidam, diuinam quandam speciem praesens, & luminis splendore multo effulgens, & lucida, veste indutus, ac sacro habitu decorus, qui & haec dixit: Cur ita tristis es nunc, Episcopo? Quomodo tantum iste corpore corrumpit? Cur voluntas tua ita concidit? Nihil mali ab aduersarij tuu patieris. Haec cum dixisset, ab Anthemio discessit. Qui expeccatus, & timore perterritus Episcopus, in faciem se prostravit, & multo lacrymis uia Deum deprecatus est: Domine Iesu Christe Fili Dei uini, adiuua Ecclesiam hanc, Scio autem, quod illam adiuuas. Si uisio hac a te profecta est, fac, quae uo, ut ea iterum ac tercio mihi ostendatur, ut te mecum esse, certo scire possim.

IX.
 LEGENDA
 ET TEX-
 TIA APPA-
 RUITO S.
 BARNABE

Interea Episcopus ille diuini precibus attentius vacabat, ab omnium hominum congressione remotus. Nocte autem, qua deinceps consecrata est, cum astitisset idem ille uir eadem forma & habitu, quo antea uisus fuerat: Lam (inquit) tibi dixi, nihil mali te posturum exis, quae tibi aduersarij minantur. Nihil igitur suspicanti, prompto animo ad urbem Constantinopolim nam uenias. Haec cum dixisset, discessit. Episcopus uero rursum Domino gratias egit, neque quicquam alicui dixit, sed expectabat tamen reuelationem tertiam. Nocte igitur consequente idem uir apparuit, qui grauius eum increpans: Quosque (inquit) non uis credere uerba mea, quae diebus his compendia sunt? Proficisci in urbem regiam prompto & alacri animo: illinc enim cum gloria reuertetur, nec quicquam mali ab aduersarij patietur, cum Deum ipsum propter me seruum suum tu propugnatorem habear. Tunc Episcopus: Quae, inquit, domine, die, quae est tu, qui haec mecum loqueris. Tunc ille ait: Ego sum Barnabas discipulus Domini nostri Iesu Christi, segregatus a Spiritu sancto, ut uia cum Paulo Apostolo electionis uase munus Apostolicum inter Gentes exercerem. Huius rei signum hoc habeo: Egredere extra urbem Occidentem uersus, stadij quinque in eam regionem, qua Sanitaris locus appellatur (ser mecum Deum ipse in loco illo mira uia efficit) & sub arbore siliqua effodias. Speluncam enim atque arcam inuenies: quoniam illic totum corpus meum conditum est, & Euangelium propria manu scriptum, quod a S. Apostolo & Euangelio Matthaeo excepit. Quoniam uero aduersarij tui sursum & deorsum miscentes omnia, & iura quadam obijciunt tecum disceptant. Antiochia sedem Apostolicam esse contendentes, & tu contra, in sum illi opponas. Et mea, inquit, sedes Apostolica est, nam & Apostolum habeo in patria mea. His dictis Barnabas discessit.

X.
 INTENTIO
 CORPORIS
 S. BARNABAE
 EVANGELIO S.
 ANTHE-
 MII.

Episcopus uero expeccatus, Deum adorauit, totiq; clero & populo Christianissimo congregato, exiit in eum locum, quem per reuelationem didicerat, multo apparatu, & Cruce ipsa prelata. Cuiq; precor ad Deum misisset, in sit locum effodit: quem postquam paulum fodissent, inuenerunt speluncam lapidibus obstructam. Illi autem sublati, apparuit arca illa: Quae detecta inuenient, ueneranda sancti & uenerabilis Apostoli Barnabae reliquias suam gratia spiritu alio odorem spirantes. Inuenerunt etiam Euangelium supra Barnabae pedum impressum. Illud uero arcam pluribus signo muniturunt. Cumq; Deum precati essent, discesserunt, uerum religiosi in eo loco ab ipso Episcopo constituti, qui uisum inuenerunt, huius Deum collaudabant.

XI.
 ANTHE-
 MII AD-
 NENTVS
 CONSTAN-
 TINOPOL-
 IM.

Ille ergo insigniores Episcopos secum habens, uenit in urbem regiam Constantinopolim, & ad Patriarchae domum deductus est. De cuius aduentu cum Imperator auisset, Patriarchae ipsi mandauit, ut cum Synodo, qua illuc conuenerat, omnium Patri in controuersiam adiret, & quod illi uideretur, decerneret. Coactio igitur Concilio, cum causa illa traaderetur, aduersarij asserbant sua iura, ut sibi uidebantur, quod Antiochena sedes Apostolica & Patriarchica esset, ab alijs contendebant & alia prouincias sibi subiectas esse debere. Haec cum assererent, qui praesentes erant, rationi consensantia dicere uidebantur. Beatus uero Anthemius paulum moratus, contra obijciens: Et mea (inquit) sedes Apostolica fuit inde usque a principio & libertate honorata, qui & Apostolum habeo in patria mea integro corpore constantem, beatissimum, inquam, illum Barnabam sanctarum laudum praconij celeberrimum. Hoc cum Anthemius opposuisset, nihil loci aduersarij reliquum est, cum Episcopi, qui praesentes erant, silentio Anthemij orationem confirmassent. Aduersarij uero rubore percussus, muti remanserunt, responso illo tam iusto percussus.

XII.

Haec cum Imperator quidlyset, Episcopum Cyprum ad se accessit

iusit, & de reuelatione S. Apostoli Barnabae digenter ab eo quae-rit. Ille nihil ex his quae uis cognouerat, occultauit, sed ordine uerum omnem Imperatori narrauit. Ille hoc audiens, ualde gauisus est, diuinae gratiae diuitias admirans, quod Imperij sui temporibus tantum miraculum a Deo se datum cognosceret. Tunc Antiochena urbi Episcopum illum exulante, & iussit, ut in posterum Cyri Episcopo, quod ad eam causam pertinebat, nihilominus molestus esset. Beatum uero Anthemium Episcopum ita rogauit: Quoniam sancti Pontificatus tui temporibus Domino nostro Iesu Christo placuit sanctum sublimi Apostolum Barnabam reuelare: uide, quae, ceteris Euangelium illud, quod inuenimus est, nobis offerri. Ad hunc uero filio tuo gratissimum erit: habebit enim & me ipsum post haec tibi, Pater, in omnibus obtemperantem. Assensus est compentioni Episcopus, & quendam ex eis, quos secum habebat, una cum filio suo Imperatoris ministro Episcopum misit, qui Euangelium illud in urbem Constantinopolim attulerunt, erant autem libri tabulae theyena lignis compositae.

XIII.
 INTENTIO
 CORPORIS
 S. BARNABAE
 EVANGELIO S.
 ANTHE-
 MII.

Euangelium illud Imperator in manibus sumpsit & desolatus est, auro, multo exornatum in Palatio suo reposuit, ubi ad hodiernum usque diem seruat, & in magna quinta Paschae feria quotannis in Palatio Oratorio Euangelium ex eo libro recitatur. Episcopum uero Anthemium magnis honoribus prosecutus, paucos multo donatum ad Iasium Cyprum remisit, cuiq; mandauit, ut sancto Apostolo Barnabae templum in eo loco erigeret, ubi ueneranda ipsius reliqua inuenta fuerant. Multi autem ex optimatum numero pro illius templi aedificatione pecuniam contulerunt. Ille igitur in Cyprum uenerit, multos artifices atque operarios collegit, & aedificationem non mediocrem operam dedit, & Apostolo Barnabae templum ualde magnum tum aedificauit, tam multo & uario ornatu ingenue construxit. At eam uero templi partem, quae ad Lybiam spectat, uiam quamdam in compositis quatuor porticus habet, & cella uicinis atque illis, e regione sibi oppositae in aula construxit, ut qui diuina officia in templo monachi celebrarent, in illis cellis habitare possent. Quis etiam a longinqua religione aqueductum deriuari fecit, & in medio atrio concha, quam ad uiam pulcherrimam construxit, in qua aqua illa deflueret, ut tam qui in eo loco habitabant, quam qui peregre uenissent, abunde aquae illi frui possent: ita ut qui locum illum uisisset, parua alicuius & uicuae uisum uideri sibi uisus esset. Deinde arcam illam, in qua Barnabae Apostoli reliquiae traditae erant, in dextera sacra arapate collocauit, qui locus multo argento & marmoreis columnis ornatus erat.

XIII.
 INTENTIO
 CORPORIS
 S. BARNABAE
 EVANGELIO S.
 ANTHE-
 MII.

Diem uero festum, quo S. Apostoli & generosi martyri Barnabae memoria celebratur, Patres agi per singulos annos consueuerunt tercio Idus Iunij, ut Romani numerant, ut uero Cyri Constantinenses, die uenecio eiusdem mensis, qui ab illis dicitur Messores, & decimum numeratur, ut autem Asiani homines, ut Paphi numerant, decimonono mensis, qui Phithipatum dicitur, & nouum numeratur. Hoc igitur anni tempore in eum locum, quem supra didicimus, generis plurimi conueniunt, & diuina officia concelebrant in gloria Patrij & Filij & Spiritus Sancti, amen. Reliquiarum S. Apostoli Barnabae reuelatio ita se habuit, ut diximus, quae uero miracula quotidie a sanctissimo ipsius sepulchro abunde proflorescunt, eas qui conserbere uelit, ne multis quidem uoluminibus (ut optimor) illa complecti poterit. haec uero de his Alexandri: eadem breuiter habent Theodorus Lector, Suidas, Nicephorus, atque alij tum Graeci, tum Latini historici. Porro Nicephorus * errasse planè conuincitur, dum eiusmodi reliquiarum inuentionem factam sub Anastasio Imperatore recenser, refraganibus ceteris omnibus, illiusque inuentionis Actis.

XIII.
 INTENTIO
 CORPORIS
 S. BARNABAE
 EVANGELIO S.
 ANTHE-
 MII.

Sic igitur Deus ad conuincendum & confutandum insultantem regiam auctoritate pollentem Petrum haec erexit, ita tam grandia hoc ipso tempore in reuelatione sacrorum pignorum & editione signorum uoluit demonstrasse: quibus non id tantum factum est, ut de subijcienda Cyprae Ecclesia sub Antiochena metropoli nullum amplius negotium fuerit a Fullone impio factum, sed & hinc Catholica ubique in Oriente exagitata, illic absque uila molestia fuerit intacta seruata. At idem perditissimus Falq, cui in animo nihil erat magis in haerens, nisi ut curata a Catholicis bene gesta irritaret, si posset, non tantum ista aduersus sententiam Patrum Concilij Ephesini motus est; uerum etiam cum audisset uagum quendam nebulonem Perlam, fugitium seruum, agentem

XIII.
 INTENTIO
 CORPORIS
 S. BARNABAE
 EVANGELIO S.
 ANTHE-
 MII.

XIII.
 INTENTIO
 CORPORIS
 S. BARNABAE
 EVANGELIO S.
 ANTHE-
 MII.

XIII.
 INTENTIO
 CORPORIS
 S. BARNABAE
 EVANGELIO S.
 ANTHE-
 MII.

se ut

se ut clericum ab Ecclesia eiecisset, allumit ipse hominem, acque Episcopatum vsque prouexit: rem plane monstruosam, vt nondum Christianus; absque baptismo quis inuentus, fuerit ordinatus Episcopus; quam quidem Nicephorus ita narrat:

Xenaias quidam erat (Philoxenum Graeca lingua uelociter genere Persa, & fortunatus seruis peritiosis satana minister: qui sub Calendionis Episcopatu, cum ab hero suo profugisset, ad Ecclesiam Dei accessit, clericum se esse affirmans, cum quidem nondum diuina generationis latuacro initiatus esset, Calendion ubi hominem cum, & latentem in eo maleuolentiam ex signis & coniecturis quibusdam cognouit, ab Ecclesia eum proserpsit. Vbi uero Calendionis Petrus Cnephens (qui & Fullo dictus est) successit, Xenaias illum non solum recepit, uerum etiam nondum baptismo initiatum, uicinis Hierapolis Episcopum creauit, & Philoxenum nominauit. Et Petrus ubi eandem se Episcopatum uero nondum baptismo mandasse intellexit, dixisse fertur, sufficere ei pro baptismo consecrationem. Xenaias iste primus (si audiam animus & os impudens) uocem illam enoniuit, Christi & eorum, qui ei placuer, imagines uenerandas non esse, &c. quae enim subdit sub Flauiano contigit, suo loco dicenda erunt. Recitantur haec eadem ex antiquiori auctore per Anastasium diaconum in posteriori Niceno Concilio, sicpe ex Theodoro Lectore, quo tempore eius historiam integra habebatur: in qua haec amplius leguntur, quoniam modo scilicet idem sequebatur Xenaias inuentus tandem sit, quinquam quae hinc esset, qui in Syria agebat Episcopum: hinc (inquit Theodorus) non longe postea quomodo saluatus a Petro Fullone Episcopo Hierapolis, Episcopi Persici insequentes, seruilius parentibus natus, ipsum quoque seruum, & nondum baptizatum accubabant, &c.

Nicph. lib. 27. XVI. P. 100. OR. DINAT. XENAIAS. XENAIAS. AUCTOR. ECONO. CLAY. BYH.

XVII. Vidisti ne, quanto gloriosi possint auctores impij Leonoclatae? homine scilicet selestissimo & serulis conditionis errore, uix nomine cognito, a sanctissimo Orthodoxo Episcopo eiecito, a nefandissimo Fullone recepto; qui Episcopus fuerit sine baptismo, & sine Christo dictus tantum nomine Christianus, dicendus potius demoniacus, cui nondum pulsus per baptismum spiritus nequa fuerat, sed inhabitans semper in eo iam esset per sacramentum consecrationis quasi uentibus, ne progrederi posset, inclusus; tali afflatus nomine, qui & tanto promotore dignus est factus Episcopus. Huic igitur tam nobili haereticarum dignissimi eius sectatores Leonoclatae ut suo ipsorum duci & principi columnas erigant, inscribant titulos, statuant simulacra: huius solius imagines profequantur honore, conscribant Panegyricos; laudent pro rostris, incendiant thura, accendant lumina, effundant uinguenta, & omni denique monumentorum genere immortalitati eius memoriam consecrent: ut omnis posteritas ibidem habeat, a quo ipsi gloriosam duxere principium, & cuius imitatores atque discipuli facti sunt. non enim inuide-

XVIII. Sed quanam sapientissimus Persarum ex Manichaeis proueniens, docere in Syria cepit, accipe ex antiquo historico Ioanne Diaceno moxque his uerbis recitantur in Niceno Concilio posteriori: Xenaias non esse decens, dicebat, Angelos existentes incorporeos corpore & effigiar, & in humana effigie incorporeos representare. Quin etiam & haec fuit opinio eius, Christo non dandum esse honorem, aut laudem dicendam pictura arte hominum elaborata; esse autem illi solummodo acceptam adorationem in spiritu & ueritate. Inter cetera autem dicebat, & hoc esse periculum animi factum, fingere in columbae idolo ter adorabilem spiritum sanctum nusquam enim Euangelicum litteris traditum esse, spiritum S. columbam esse, sed quod in specie columbae aliquando uisus est: id autem dispensatione, & non substantialiter factum est. Ita (ut semel dicam uo uerbo) intempestiui purabat & inconueniens pios homines spiritum S. ut corpus habentem delineare.

XIX. Haec quidem Xenaias, qui & Philoxenus, docens simul cum ipsa doctrina & opere rem demonstrabat: Saep Angelorum imagines afferens iecit. Christum autem imagines representant, omnes in uinum locum collocant. haereticus Ioannes de Xenaias, de quo haud mirandum, si nondum Christianus, diuinas Scripturas non perlegit, Christianaeque religionis tradi-

tiones minime peruelligauit: Si enim scilicet Deiprecepto iullos esse incorporeos Cherubin in Arca & in Sanctuario effigiar, si que nouisset Christianos procul abesse, ut columbam dicant esse spiritum sanctum, sed ipsum representant, qui in ea forma est ostensus hominibus: si scilicet a temporibus ipsius Domini nostri Iesu Christi, eius imagines in ueneratione habitas in Ecclesia, & a posteriori digno honore cultas: si que intellexerudium esse Scripturam imagines, ac proinde de quibus signis uoluit innotescere Deus mortalibus per ipsam Scripturam diuinitus traditam, eadem licet eoloribus representare: si his, inquam, institutus esset catechumenus, homo sine baptismo & sine Christo: nomine tantum Christianus, haud illa adeo impia & infalsa aliquando effurisset: sed danda uentacamentario, si inueniatur in arte uicioria impetibus. Ad quid recitatis Xenaias blasphemias in eo Concilio ecumenico Patriarcha dixit: Audiuimus, uiri sacro docti, qualis fuerint, qui magister non receperunt, nempe non baptizati, Manichaei, qui non uere sed per imaginem Deum hominem factum tradunt. haec ibi. At de his latius.

Hoc eodem anno uia fundus est Martyrius Hierosolymitanus Episcopus, cum sedisset annos octo: tot enim anni eius sedis a Nicephoro adscribuntur, necnon a Cyrillo in Sabaei cum ab Euagrio crimine communicationis cum haereticis adscribatur, iniuriis id factum scias: nam honorificentissima est eius memoria apud Cyrillum in rebus gestis sanctissimi uiri Euthymij, quas scripsit post eius obitum. Quamobrem haud facile Euagrio assensimus ea petenti a Zacharia Eurychiano; cum praefectum eundem Martyrium Euthymij testimonia commendarent, cuius uita uita legatur in Ecclesia dedicatione apud monasterium eiusdem S. Euthymij insignibus miraculis declarata: quae ut apud eundem auctorem consulas, qui de Ecclesia dedicatione ista habet: Cum uero miraculum breuis totum peruenisset solitudinem? & peruenisset etiam ad ipsum archiepiscopum Martyrium: descendens ille multis copiis ad cenobium, per aram quidem egrissimam & uigilantem cum multis lampadibus & iustis: splendidam autem & magnificam fecit dedicationem, deponens sub ara quamdam partem reliquiarum martyrum Tarachi, Probi, & Andronici, septimo mensis Maij: erat uero id duodecimum annum post decessum Euthymij. haec Cyrillus. Porro ex annorum notato numero duodeno ab Euthymij migratione, quae ipso teste contigit anno decimo sexto Leonis Imperatoris, qui numeratus est annus Domini quadringentesimus septuagesimus secundus, dicendum est, anno praeterito eandem dedicationem fieri contigit: cui cum diuina miracula fuerint suffragata, & eadem uia cum Catholicis sanctisque uiris habitata sit; non nisi a Catholico Episcopo potuit celebrari.

Succesit autem Martyrio Episcopo Salustius, & ipse Catholicus: haud enim aliter dignum sentire de eo, qui magnum illum Sabam postulerat ordine insigniuit, iam antea calumnijs circumpuentum, sed ab ipso absolute: ut plane sic ex dedicatione Ecclesiae San. Euthymij Orthodoxa Martyrij fides fuerit demonstrata; ita & ex ordinatione Sabae & alterius dedicatione Ecclesiae contingat Salustium ipsum eius succedentem Catholicum exhibere. At scias, non parui esse negotij certum quempiam his temporibus offensus Orthodoxum, cum totus ferme Oriens uel haereticus, uel communicatione cum haereticis esse diluio penes meritis. Porro huius rei gestae historiam, qua uidelicet occasione sanctissimus Sabas a Salustio Hierosolymitano Episcopo presbyter ordinatus sit, idem Cyrillus est litteris profecutus his uerbis:

Cum Patriarcha, Martyrius scilicet, oitavo anno Pontificatus e uita excessisset, & Salustius sedem post accepisset, iam quadragessimus octauus aetatis, inchoatum uidelicet, agente beato Sabae, quidam ex Layca primum animis, mentes, peruersa & illiberari, qui prius erant canes, & ut cum diuina dicam Scriptura, spiritum non habebant. & paulo post: Sed istos ergo isti oportet enim non ex nominibus, sed ex studijs potius illos uocare mala mediantes aduersus diuinum Sabam, ueniant in sanctam unitatem; & ad Salustium Episcopum linguis dolosis, aut (ut melius

XX. QUIVS MARTYRIUS HIEROSOLYMITANUS. d. Nicph. in Chron. Cyr. in Sabaei Zacharia Eurychiano. c. 10. d. Cyrill. in uita Euthymij. apud Soz. de 20. lan. DEDICATIONE ECCLESIAE IACHTA A MARTYRIO.

XXI. SALUSTIUS EPISCOPUS HIEROSOLYMITANUS. c. 10. d. Cyrill. in uita S. Sabae, apud Soz. de 20. Decemb. XXII.

Ind. 1.

melius dicam cordibus accedentes, cum querebant, quis esset profertur. Ille autem cum esset sapiens, & aures non haberet faciles, nec ea admitteret, nisi prius examinata, accurate rogavit, quinam essent, & unde. Illi vero dicebant, se habitare prope quendam torrentem, & illic peragere certamina excitationis, & zelantes nomen Sabæ: sciebant enim cum ex virtute notum esse omnibus, quomodo ipsi studium ponebant, ut ex vitio cognosceretur ab omnibus. Cum ij autem sapere rogarentur, ut dicerent, cuiusnam esset torrentis, & quomodo vocaretur, & non possent effugere interrogationem, dicunt: Qui ab aliquibus vocatur torrentis Sabæ.

XXIII. LALLVSTI COM-MOVIETVR IN SABÆ ACCVSATORIS. 2 Isai. 8.

Ille autem cum intellexisset eum esse Prefectum, aduersus quem isti struebant calumniam, rogavit rursus: Vbi est hic Sabas? Illi autem mittentes respondere ad propositum (hoc arrogantiam & amentiam) dixerunt ei non posse sufficere curæ de tam multis suscipiendo propter simplicitatem nimiam & rusticitatem: lenitatem illius & moderatorem simplicitatem vocantes improbi, eod quod nolent hic populus, ut admirandus dixit Isai 9) aquas Siloë, quæ fluunt silentio. Porro autem illud quoque addiderunt accusatores, neque nimiam in suscipiendo sacerdotio cautionem, dicentes neque ipsum velle esse sacerdotem, neque alteri, ut fiat sacerdos, concedere. Sed hæc quidem illi.

XXIV.

Quiricus autem quidam sacerdos & virtutibus non ardentissimus, cum tunc adesset apud Episcopum, & quæ dicta essent, audisset: qui verò (inquit) vos primi Sabam suscepistis, an ille vos? Cum autem illi respondissent, illum quidem ipsos suscepisse & congregasse, eum verò regendum cum minime sufficere, qui in magnam crevisset multitudinem, cum esset agrestis & simplex. Excipiens rursus Quiricus: Si ille (inquit) vos ab initio congregavit, & locum, qui erat desertus, construxit ad habitandum; quanto magis & ipsum locum iam constructum & habitatum, & vos, qui in vnum essu congregati, erit v apud ad regendum? Cuiusmodi in his, quæ erant magis difficilia, operi tulit Deus, ipse etiam omnino adiunxerit in ijs, quæ sunt minus laboriosa, & facilius ei reddet profecturam & administrationem. Ad hæc illi, qui pæcem adierant, cum quibus erat Sabas pacificus, & clam de proximo illiberatiter detrahebant, eum nihil possent respondere, tunc dimisit Episcopus: Considerate, (inquit) in presentia, extraximo autem die accersit hunc Sabam inquirere.

XXV.

SABAS AN SOLVTVS ET ORDINATVS PRESBYTER.

Et statim quidem accersit Beatum Sabam, nescientem, cur esset accersitus. Porro verò eosdem quoque adducit & ad probandum quidem (ut putabant) suam accusationem, & ad expellendum Sabam a prefectura: ut autem rei ostendit exitus, ad ora cupitius obstruenda, & ad omnem asferendam sermonis occasionem. Nam postquam absterunt, rectus ille & incorruptus iudex, nihil illis omnino dicens, non arguens, neque alio egeat testimonio, qui de virtute Sabæ optime esset certior factus, & ab ea iam esset satis persuasus, eum quidem ordinat sacerdotem in conspectu omnium. Hæc autem apud eos vos admonitione: Ecce (inquit) habetis vestrum Patrem, & Laure vestri Prefectum, quem Deus desuper, & non homo elegit: nos verò solum Spiritui sancto manuum commodauius, non ipsum, sed vos potius ipsos afficientes beneficio. Sic dixit, & cum statim assumpsisset beatum Sabam, & ipsos sedulos, ac religiosum, qui tunc aderat, Quiricum, cum eis in Lauram per officium, & primam illud sanctam consecrasset templum, deinde etiam aram in eo constituit, & religiosorum Christi martyrum illic multas recondidit reliquias. hucusque Cyrillus de rebus gestis & Iustij Episcopi cum S. Sabæ. Et diem ad Imperatoris aulam transferatur oratio.

XXVI.

DE LONGINO ZENONIS IMPERATORIS FRATRIS.

Sub eiusdem anni Consulatu Symmachi de fratre Zenonis Imperatoris Longino nomine hæc habet Marcellinus in Chronico: Longinus Zenonis frater Augusti post decennalem custodiam, quam eidem illis apud Isauriam innoxerat, ad germanum Constantinopolim venit. Conatus est hunc Zeno Imperator creare Cæsarem, ut relinqueret Imperij successorem: sed quod esset perditissimis imbutus moribus, numquam id est consecutus, resistentem inter alios Pelagio Patricio laudatissimo viro, qui & quorodo eade causa à Zenone sit nullus interfici, paulo post dicturi sumus. Quam verò isti Longinus germanus Imperatoris, æquè accipit Zeno, rapacissimus & imputissimus esset, Suidas prodit his verbis: Longinus & Conon fratres Zenonis Imperatoris iniuste potentia premeis, in vrbibus omnibus alienas possessiones sibi vendebant, & mercede gravissimorum delictorum reos defendebant. Longinus autem omni quoque incontinentia re-

b Suid in histor.

ferus erat semper ebriorum hominum vitium consuetudine, & multos lenones secum habens: qui cum se illi principum virorum vices ad ducit ut possiderentur, sortis magnificè exorata in turribus in signibus adducebat, sicut illi faciebant, quasi illas ipsas adduxissent. Idem etiam monumentalium curam direxit hoc modo: Cum crederet Pergæ urbe fore, nunciatum illi est à lenonibus, ad eos dicit formosias esse illas mulieres. Itaque illi misit legumina & sicce rapana & vestes & alia quædam, quasi curaret eas scilicet in solitudine, vel conuisione timoribus: Facile enim casus speciosa ad illa quædam mulierculas feminarum aucupatores comminiscuntur. Et monasterium ingressus, multas earum vipotiis, quam persuasionem deduxit. Nam ad eos lascivius fuit, ut in ingenuis & magistratum vices & virgines impotente faceret impetum, omnia, ageret impudenter. In progressu autem globos argenteos & armillas proiecit: multaq; alia mala perpetravit Longinus iste. hæc Suidas de spurcissimo homine ad delinquendum Imperatoriam male vio potentia: ut plane ad malorum curulum accesserit turpitudine soluta licentia exundans, veluti allouione lutum vbi que relinquens.

Quid præterea idem Suidas de ipsius Zenonis magistratum avaritia dicat, accipie: Bonam (inquit) gubernationem Romani sensissent, nisi Setafianus cum in aula potentissimum illum quous suo ardentia impulsisset, velut in foro campanoni omnia, nec sine pretio quæquam in Regia sinens confici. Nam & magistratus vendebat omnes, pretio tum sibi referuato, tum Imperatori & municato. Quod si quæ accessisset, qui paululum quicquam adiret, & presertim in toto denique Palatio nihil erat rem omnium, quod venale non esset. Quod si Zeno magistratum aliquem suis familiaribus contulisset, ipse mancipij inquit eum ab illis redemptum pluris vendebat alij Zenoni surta præbens, hæc de magistratibus. Exstant ad hunc ipsum Sebastianum Prætorij Præfecturæ fugentem eiusdem Zenonis Imperatoris copulare scripta. De mala vero educatione Zenonis filij quem optabat Imperij relinquere successorem, idem Suidas mox ista addit:

Zeno Romanorum Imperator filium suum admodum adolescentem Imperij successorem relinquere cupiens, & dignitatem ornabat, & corpus exercere volebat ad statum incrementum. At Imperatorij proceres potestatem natam in se insatiis exharicendi, curabant, ut adolescentem Sybaritico luxu corrumpere, & lenocinio ad insanos amores equalium incitabant. Itaque vitæ ratione ad voluptatem & superbiam comparata, ab omni honestate remota, & iam tum arrogantiam ob expectationem Imperij & vultu elucens præferebat, sublimis incedere, & erigere cernos caput, ac ut patricium dicam, erga omnes non aliam se præbere, quam aduersus seruit. Verum inspector omnium rerum, & natura & edocia eum probitate perspicit, ita illum multauit, ut alij profano multo dicit sine sensu lectum iniquitatis, immaturæ avaritæ humanis exmeret: hæc tenus Suidas.

Vides igitur, præter hæresum excrecentes omni ex parte torrentes, prætorum quoque morum exuberante profluvium, ex ipsa aula regia erumpentibus iniquitatum omnium fontibus: ut non miretis eiusmodi homines hæreticis fuisse, Catholicamque fidem lacerati adeo permisisse, & ipsique Romanis Pontificibus retractatis obstitisse, qui ab ipso bonorum omnium auctore Deo vitæ turpitudine separati, ab eodem fuerunt diuina prædicio gratia detelicti. Haud enim reperire facile erit aliquem se ab Ecclesia Catholica separasse, quem, delictis præcedentibus, non proiecerit Deus, inquit Saul, & a facie sua.

Sed ad deploratissimum rerum statum illud accessit, quodd cuius numerus erat Imperatorum admonere, ut tam sua, quam aliorum peccata corrigere, idem ipse seruis gloriæ & non Apostolicus pastor Acacius, non id tantum tacere prætermisit, oblitus Apostoli admonentis: Argue, increpa, obsecra, sed etiam (pro nefas!) turpitudine cogniuit. Quid enim corrigere prauros mores Imperatoris Acacius, qui in grauiora delicta, nempe in hæreticorum communionem, ipsum veluti vincum secum in impietatis profundum abduxerat? Testatus id quidem est ipse Zeno, litteris ad Felicem Pontificem scriptis, ut tradit Gelasius Papa scribens ad Dardanios, vbi ait: Ipse Zeno Imperator suis litteris profertur, consilia se ex acce-

XXVII.

XXVIII.

XXIX.

XXX.

XXXI.

XXXII.

